

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 161, 712, 620, 609

Čtení: Gn 6, 13 – 22

Text: Mt 24, 36 – 39

O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám. Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka.

Jak ten čas letí! Za týden už je advent. A hned po něm budou Vánoce. Mnozí začínají kvaltovat, finišovat, stíhat co se dá. Shánění dárků, pečení cukroví, příprava na svátky. Hodně lidí vnímá advent jako dost hektický čas. Ale možná, že to máte jinak. Možná máte naopak radost, že už je tu konečně čas, kdy se můžeme zklidnit, usebrat, věnovat se rozjímání a myšlenkám na blízkost Božího království, tak, jak to bylo při zavedení adventu původně zamýšleno. Otázka tedy zní: Co pro mě osobně znamená advent?

Tuto otázku si dnes můžeme položit proto, že víme, že advent je za dveřmi. Ale teď si představte situaci, kdy nemáte ani tušení, že za týden začne advent. Prostě o onom dni nevíte. Den jako den. Přesně tuto situaci předpokládá dnešní text: „O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.“ To je reálný obraz celého našeho života. Nikdo z nás nevíme dne ani hodiny. A s touto nevědomostí musíme umět žít.

Nejprve se ptejme, co vlastně znamená „onen den“ o kterém je tu řeč. O jakém dni a hodině neví ani andělé, ani Syn, jenom Otec sám? Pro odpověď se musíme vrátit na samý začátek kapitoly. Učedníci se tam ptají Ježíše: „Pověz nám, jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku!“ Takže o to tu jde. O Kristův příchod a skonání věku. Z toho nám plyne dvojí poučení:

1) To první: Tento věk je konečný. Stvoření spěje k nějakému cíli. Čas nepoplyne věčně. Koneckonců je to dnes všeobecně přijímaná teorie, že před vznikem světa čas neexistoval, tudíž nebude existovat ani po jeho konci. Pro neexistenci plynutí času používáme v církvi termín věčnost. A přeneseme-li to do osobní lidské roviny, běžně mluvíme o odchodu člověka na věčnost, tedy do onoho bezčasí. To si však neumíme představit, a proto nás to děsí. Ale Písmo svaté nás neponechává našemu děsu. Zvěstuje evangelium, které se k tomu tajemnému konci nějak vyjadřuje a vztahuje.

2) A tu je druhé poučení: Písmo říká, že na tom konci nás nečeká prázdno, nicota či marnost, ale Kristus. Jeho příchod. To slovo „příchod“ vyjadřuje, že iniciativa je na Boží straně. Není to člověk či lidstvo, které se blíží ke svému konci, ale je to Bůh, který se blíží k nám. Bůh, který přichází. Lidstvo ani nemůže nějak uspíšit či naopak zadržet skonání tohoto věku. Je to plně v Boží režii. Není to ani ponecháno na naší víře, tedy zda tomu věříme či nikoliv. Kristus jednou přijde nezávisle na našem přání nebo přesvědčení.

Jestliže jsme si ujasnili, že se jedná o konec tohoto světa, konec věků a Kristův příchod, pak bychom mohli nabýt dojmu, že v této chvíli o nic až tak akutního nejde. Že jednou nastane konec, ano, s tím pochopitelně počítáme. S tím ostatně počítají všichni, to není jen záležitost křesťanské víry. Vědecky vzato, zánik, konec tohoto světa, jak jej známe, je nezpochybnitelný fakt. Ale nebudeme přece takovými blázný, kteří vypočítávají datum konce světa a stanovují Synu člověka termíny, kdy a na které hoře ho máme čekat. Vypočítávat konec světa nemá pro nás smysl.

My to víme, odsuzujeme, když se o to někdo v minulosti pokoušel, ale přesto v duchu přemýšlíme podobně. My totiž počítáme s tím, že to nebude zrovna teď. Ale jak to můžeme vědět? Vždyť „o onom dni a hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.“ Co to znamená? Že nás chce farář z kazatelný strašit Božím soudem? Jestli je pro vás, bratři a sestry, Kristův příchod důvodem ke strachu, pak vás klidně strašit budu. Ale pak nerozumím tomu, proč se modlíme „přijď království tvé“, jestliže nás jeho příchod děsí.

Pravým důvodem, proč o onom dni a hodině neví nikdo, je to, abychom se těšili. Nejlépe to umí prožívat děti. Nevím, jestli už máte nakoupené vánoční dárky, ale přece také nechcete, aby děti věděly, kam jste je schovali a nechcete, aby je objevily dříve, než v pravý čas. To by pak pokazilo radost všem. Prozradit někomu dopředu příjemné překvapení znamená zkatit mu radost. A ta radost, to těšení se na Kristův příchod, který ještě není za námi, ale je před námi, to je smysl adventní doby. Advent není smutné postní období. Znamená: Ženich přichází. Bude svatba. Můžeš se pořád ještě těšit, že vejdeš v radost Pána svého!

Milí přátelé, ono se to hezky poslouchá, ale tak jednoduché to zase není. My víme, že příchod Páně má i svoji odvrácenou stranu. My bychom to nejraději v bibli nečetli. Ale ono to tam je. Čtème ten dnešní text dál: „Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka.“

Když jsem řekl, že čekání na příchod Páně má být naplněno nadšeným těšením se a neskrývanou radostí, byl to spíše popis ideálu, který nezohledňoval plně skutečnost. Ježíš nám ovšem nabízí realističtější obraz. Připomíná ze Starého zákona situaci těsně před potopou. Tam se radují právě ti, kteří naopak žádný příchod „onoho dne“ nečekají, ale hodují, pijí, žení se a vdávají, prostě si užívají na svatební hostině. Zatímco spravedlivý Noe se svou rodinou dřou na lodi, jejíž budování a stavba se zdá být naprosto nesmyslná. Investovat do korábu, který nemá šanci se ani odlepit od země, je leda důvodem k posměchu. A co teprve, až si Noe i s rodinou vlezou do archy, zatímco ostatní se oddávají nevázané zábavě! Jak vypadá v očích lidí ta Noemova zbožnost? Celý život se dřeli, aby postavili archu, a teď, zatímco ostatní hodují, Noe i jeho rodina leží v obrovské dřevěné truhle a čekají na spásu. To je spíš obraz pohřbu, ne?

My však víme, že onen den, den příchodu Páně, nakonec všechno obrací. Jedni hodovali, pili, ženili se, vdávali se a... utopili se. Druzí, ti připravení, jsou zachráněni k novému životu. Vstoupit na loď s vírou, že v chaotickém vlnobití, kde není v dále vidět břeh, nepůjdou ke dnu, to není jednoduché. Myslím, že nějaké velké těšení asi Noe neprožíval. Do archy jistě nešel s nadšením. Jeho víra byla spíš poslušným odevzdáním se do milostivé náruče Boží. Ale kdyby Hospodinu nevěřil, žádnou archu by ani nestavěl. Místo toho by asi raději jedl, pil, hodoval a ženil se s dalšími a dalšími ženami.

Toto kázání „o onom dni“ bych mohl uzavřít rčením: Vím, že nic nevím. Ale já nejsem agnostik. A ptám se: Co tedy pro mě plyne z vědomí, že o „onom dni“ prakticky nic nevím? Buď mohu spěšně hodovat už teď pro jistotu, kdyby se žádná svatební hostina v „onen den“ nekonala. V takovém případě ovšem riskuji, že mě ten den, až přijde, zastihne jako zloděj, který mě o všechno připraví. Anebo mohu s Noemovou poslušností a důvěrou budovat ve svém životě loďku víry a naděje a onen den čekat klidně a tiše. Pak mohu klidně a tiše prožít i advent a modlit se: „Přijď království tvé.“

Modlitba: *Pane, věříme ve tvou předivnou moc, která nás tiše obestírá. Naše víra svědčí, že v Kristu Ježíši jsi s námi právě ty, Bůh Všemohoucí.*

Přímluvná modlitba: *Pane, modlíme se za ty, kterým občas závidíme úspěch a bezstarostnost. Dej, ať je nepotká nic zlého. Stejně tak prosíme za lidi ustarané, úzkostné a bezradné. Dej, ať naleznou východisko. Modlíme se za lidi, kteří nemají o tobě ani ponětí. Kterí netuší, co chystáš. Dej, ať jsou překvapeni tvou láskou a milostí. Prosíme za lidi, kteří nemají co do úst. Dej, ať se o nich svět dozví. Prosíme za lidi, kteří jsou přesytni ruchem dnešní doby jejími vymoženostmi. Dej jim okusit blahodárný zážitek ztišení a dopřej jim spočinout na pustém místě. Modlíme se za přicházející dny, přehlušené křiklavými nabídkami tohoto světa. Dej, ať lidé naleznou to, co hledají a ne to, co jim kdo vnutí. Pane, u tebe je dobře. Přijď i k nám se svým královstvím. Amen.*